

Chcete o tom mluvit? Co se vám stalo, když jste byla malá?
Ne. Nechci o tom mluvit a oni to ani nechtějí slyšet. Chtějí slyšet o tom, jak zemřela ona.

Pokračujte.
Nemůžete mě spravit.

Promiňte?

Tohle byla jedna z prvních vět, kterou mi Jessica Hamiltonová řekla, věta, kterou si stále dokola přehrávám v hlavě. Vzpomínám si, jak jsem si myslela, že se mýlí: spravovala jsem lidem životy celou dobu, to byla moje práce. Tenkrát jsem si ale vůbec neuvědomila, že v první řadě nikdy nechtěla, abych její život spravovala. Že o to jí vůbec nešlo. Tenkrát jsem to nevěděla, ale to ona přišla, aby spravila ten můj.

Nyní

S čím byste chtěla začít?
Cha.

Zdá se vám to legrační?

Přesně tohle jsem vždycky říkávala svým pacientům. Díky tomu získají při sezení pocit kontroly. Jenomže tady obě dvě víme, že tohle pod kontrolou nemám, ne?

A je pro vás ten pocit důležitý?

Vím, o co vám jde. Snažíte se mě ukolébat, abych se otevřela a svěřila vám svoje nejtemnější obavy. A pak mi řeknete, že jsem blázen. Cítím se jako blázen. Můžete si to zapsat.

Proč to tedy nevezmete od začátku, Karen? Jak jste se poprvé setkala s Jessicou Hamiltonovou.

To ale není začátek. Řekla bych, že tak začalo *tohle*, ale ten pravý začátek to není. Začalo to dávno před tím vším, dřív, než jsem potkala Beu, Eleanor a Michaela. Začalo to tím, co se stalo, když mi byly čtyři.